

[Handelsministeren]

brugsretten til enkelte danske skibe. Jeg har fundet det naturligt at præcisere, at overtagelse kun kan ske for at opfylde en forpligtelse, Danmark har påtaget sig inden for NATO.

Ved den foreslåede fremgangsmåde får forslaget ingen statsadministrative konsekvenser. Om forslagens statsfinansielle konsekvenser kan jeg henvise til bemærkningerne til forslaget.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om frihed i æteren for radiospredningsstationer på det åbne hav eller i luftrummet derover. (Frihed for piratsendere).

(Lovforslag nr. L 68).

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af Danmarks Frie Radio.

(Beslutningsforslag nr. B 34).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager forslagene, og samtidig anmode om, at forslagene efter 1. behandling henvises til kulturudvalget.

Hagen Hagensen (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om borgernes retssikkerhed vedrørende udlevering og brug af CPR-numre.

(Beslutningsforslag nr. B 33).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. L 2. Fremsat 4/10 78. Første behandling 11/10 78. Betænkning 26/10 78).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Glensgård (FP):

Det er usædvanligt, at et medlem tager ordet under en behandling om indfødsret. Når jeg alligevel gør det, sker det ud fra to forudsætninger. Den ene er, at jeg har afstået fra at stille et ændringsforslag om, at en enkelt af de personer, hvis indfødsret folkettinget senere skal tage stilling til, skal udgå. Det var min oprindelige mening. Men på den måde, lovforslaget rent teknisk er udarbejdet på, ville man derved trække en enkelt person ud ved navns nævnelse og sige: denne ene person ud af alle dem, som skal have indfødsret, skal efter min opfattelse ikke have den. Det kan være meget uheldigt, specielt for den ene person, som rent faktisk i offentligheden har fået det. Det er nemlig således, at når først lovforslaget fremsættes, så betragtes det som givet, at indfødsret meddeles. Jeg har altså afstået fra at stille et ændringsforslag om, at en enkelt af dem, der er omfattet af lovforslaget, skulle udgå.

Den anden forudsætning for, at jeg tager ordet, er, at jeg alligevel finder det rimeligt at gøre opmærksom på, at folkettinget ved behandlingen skal tage stilling til at give en person indfødsret, som har fået 6 måneders fængsel for indsmugling af 4½ kg hash. Den pågældende dom bevirkede senere, at manden blev udvist. Senere skete der det, at manden fik lov at rejse ind igen efter ægteskab med en dansk statsborger. Jeg finder det meget uheldigt og meget urimeligt, at vi skal acceptere at give indfødsret til folk, som i den grad har overtrådt dansk lovgivning. Det er meget uheldigt, at vi giver indfødsret til en mand, som har stået for indsmugling af 4½ kg hash. Nu ved vi alle sammen godt, at vi har en meget lav strafferamme her i Danmark for hashsmugling, og de 6 måneder skal altså ses i den sammenhæng.

Jeg afstår altså fra at stille ændringsforslag, men skal alligevel takke for, at der er medlemmer, der har rejst sagen i indfødsretsudvalget, således at vi ikke fremover umiddelbart får personer på lovforslaget, som har haft berøring med narkotiske stof-

[Glensgård]

fer, altså berøring med handel med narkotiske stoffer.

Jeg skal også takke for, at vort partis medlemmer af indfødsretsudvalget har afgivet den mindretalsindstilling, som findes i betænkningen, men jeg vil gerne slutte af med at gentage mig selv: det er imod min overbevisning, når jeg nu stemmer for lovforslag nr. L 2, fordi indenrigsministeriet og til dels også indfødsretsudvalget har været så lemfældige, som tilfældet er, og altså besluttet sig for at give indfødsret til den pågældende person, som i den grad efter min opfattelse kunne have været medvirkende årsag til fordærv for en stor del af ungdommen, nemlig den store del, som ville været kommet i berøring med de 4½ kg hash – ganske vist blev manden taget med de 4½ kg, men vi ved jo intet om, om den pågældende person ved andre lejligheder har været med til indsmugling. Jeg skal ikke insinuere, at det er tilfældet, for det er politiets arbejde, men den pågældende har altså haft en idé om at ville sælge 4½ kg hash i Danmark, og vi ved, at noget sådant senere ville have kunnet føre megen dårlighed med sig.

Jeg beklager, at vi skal give denne mand indfødsret. Det er jeg nødt til, fordi jeg altså ikke ønsker den pågældendes navn frem, men jeg håber, at det, der nu er sket i indfødsretsudvalget, gør, at vi ikke fremover bliver sat i en så urimelig situation.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg skal først sige, at jeg deler hr. Glensgårds opfattelse af, at det er uheldigt at trække enkeltpersoner frem i forbindelse med behandlingen af forslag som dette, og dernæst sige, at som det fremgår af betænkningen, har indenrigsministeriet givet udtryk for over for udvalget, at i sådanne sager, som udvalget ønsker at undergive en særlig behandling, vil man selvsagt have mulighed for det. Det skal ikke støde på modstand fra indenrigsministeriets side, at man i højere grad går ned i enkeltheder i de sager, der forelægges. På baggrund af den tale, vi netop har hørt, hvor en enkelt person trækkes frem, skylder jeg at tillægge en enkelt oplysning, nemlig at den pågældende har haft en pletfri vandel i Danmark i mere end 8 år. Det er det centrale i sagen, ikke meget af det andet, der blev sagt.

Glensgård (FP):

Indenrigsministerens udtalelse her kunne forstås således, at mine bemærkninger skulle kunne identificere den pågældende. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det kan de ikke. Den pågældende er ikke nævnt ved navn. Den pågældende er ikke nævnt ved nummer. Og i lovforslaget står der i forbindelse med de mange hundrede, der skal have indfødsret, intet om, hvem der måtte have været i forbindelse med politiet på grund af en straffelovsovertrædelse.

Jeg skal sige til indenrigsministeren, at jeg finder det meget rimeligt, at mandens fortid også lægges til grund ved bedømmelsen af, om han skal have indfødsret eller ej. Det er korrekt – også efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af – at manden har haft en pletfri vandel igennem 8 år, men det vil efter min opfattelse være langt, langt mere rimeligt at give indfødsret til en lang række andre personer, der trods alt aldrig har været på kant med loven. Det har den pågældende, uanset at det er 8 år siden. Indenrigsministeren er også bekendt med, at manden rent faktisk er udvist af Danmark og kun er kommet ind igen, idet manden har giftet sig med en dansk statsborger. Jeg vil gerne slå fast, at mine udtalelser her ikke kan identificere, hvem ud af de mange hundrede, som folkettingen nu beslutter at give indfødsret, jeg har trukket ud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om uforstandig brug af statens midler til u-landsbistand [af Svend Andersen (Rosk. a.) (FP) og Glensgård (FP)].

(Beslutningsforslag nr. B 32. Fremsat 27/10 78).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Christophersen):

Det er minister Lise Østergaard, der har fremsendt de pågældende aktstykker til finansudvalget, men da ministeren befinder sig i Afrika for øjeblikket, og da man i dag har debatten om dette forslag til folketingsbeslutning, skal jeg gøre nogle bemærkninger til forslaget.

Fremskridtspartiet har i finansudvalget benyttet sig af den traditionelle adgang, der har været til at sige, at man godt ville have et antal aktstykker ned i folketingssalen, og fremskridtspartiet har derfor fremsat dette forslag til folketingsbeslutning. Indholdet af det er jo, at vi her i salen skal tage stilling til 16 konkrete finansudvalgsansøgninger om udviklingsbistand. Forslaget til folketingsbeslutning går ud på, at den bistand skal man ikke give.

Jeg vil godt indlede med at fastslå – det kan næppe undre forslagsstillerne – at regeringen selvsagt ikke kan tilslutte sig fremskridtspartiets forslag. Jeg må egentlig også sige, at jeg har lidt svært ved at se den dybere mening med den særlige måde at gå frem på her, for i realiteten sinker forslaget jo blot gennemførelsen af bistanden. I en række tilfælde er det en forsinkelse, som vil være til skade for modtagerne i udviklingslandene, fordi nogle af de pågældende aktstykker vedrører bistand til befolkninger, der er i en katastrofeagtig situation.

Mens man i en række andre tilfælde har bragt aktstykker fra finansudvalget ned i folketingssalen med den begrundelse, at spørgsmålet var for principielt eller for omfattende til, at man alene ville gennemføre det i form af et aktstykke, og at man derfor ønskede et egentligt lovgrundlag, så har vi jo her med sager at gøre, som allerede har et lovgrundlag, og vi har med sager at gøre, der er tilrettelagt på grundlag af nogle principper, der allerede er lovfæstet. Herved adskiller denne

fremgangsmåde sig fra den fremgangsmåde, der har været anvendt i en række andre tilfælde. Også dette kan give anledning til at undre sig over forslaget. Det bevillingsmæssige grundlag for de 16 aktstykker finder vi stort set uændret i finansloven. Det vil sige, at realitetsindholdet af en række af aktstykkerne har man allerede taget stilling til i forbindelse med finanslovens gennemførelse tidligere på året. Og for så vidt angår de principper, der ligger til grund, ja, så har man jo dels taget stilling til dem i forbindelse med gennemførelsen af den grundlæggende lovgivning om dansk udviklingsbistand, dels taget stilling til dem ved de debatter, der har været i folketetingen med regelmæssige mellemrum, senest for et halvt års tid siden, hvor et stort flertal her i salen har bekræftet de principper, som aktstykkerne i vid udstrækning er baseret på. Det er altså aktstykker, der har deres bevillingsmæssige grundlag i orden. Der er ikke, som man har villet fremstille det, tale om, at regeringen nu præsenterer en ny millionregning for skatteborgerne til u-landshjælp. Der er alene tale om penge, som dette folketing for 7-8 måneder siden ved finanslovsforslagets gennemførelse vedtog at stille til disposition for disse formål, og der er tale om formål, hvis principper tidligere er godkendt.

Men vel, der er altså denne mangeårige tradition for, at man fra finansudvalget kan bringe ting herved. Det er sådan set ikke regeringens anliggende, men jeg har bare her givet udtryk for en forundring over, at man ville forsinke sagerne, selv om det måtte stå forslagsstillerne klart, hvordan resultatet ville blive af denne behandling.

Efter disse indledende bemærkninger skal jeg beskæftige mig med de 16 konkrete sager, der er tale om. De vedrører i alt anvendelsen af 413,6 mill. kr. til en række forskellige u-landsformål. Jeg skal ikke her gå i enkeltheder med alle 16 aktstykker, for man kan sige, at de naturligt falder i 3 forskellige hovedgrupper.

Der er først 4 af de fremlagte sager, som vedrører det, vi kalder humanitær bistand, dvs. bistandssager, hvor der er et akut behov for, at der ydes øjeblikkelig hjælp til mennesker i en nødsituation. Det er her, vi først og fremmest kommer ud for en forsinkelse, som kan være af betydning, og som kan være